

РЕШЕНИЕ

№ 31486

гр. София, 08.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в
публично заседание на 13.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **6061** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно - процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 46, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Х. У. Н. (Н. У. Н.), с ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Република Т., [дата на раждане] в [населено място], притежават национален паспорт серия U № 32667796, издаден на 23.04.2025., от Посолство на Р. Т. в [населено място]. Р. България, чрез адв. Н. А. Р., вписан в Софийска адвокатска колегия, адрес за призоваване: [населено място], [улица], ет. 1, офис 1, против Заповед УРИ № 5392 ПАМ - 259 / 05.05.2026 г., издадена от началник на отдел „Миграция“ - СДВР, относно налагане на принудителна административна мярка „Връщане до страна по произход“-Т..

Жалбоподателят твърди, че заповедта е незаконосъобразна, защото е издаден при противоречие на материалния закон и несъответствие с целта на закона, както и поради съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Заповед за налагане на ПАМ - УРИ № 5392 ПАМ - 259 / 05.05.2026 г. противоречие на целите на ЗЧРБ, насочени към предотвратяване на засягане на обществен интерес и националната сигурността, миграционния контрол и спазване на визовия режим на общността. Иска се съдът като вземете предвид изложеното и събраните по делото доказателства, да постанови решение, с което да отмени обжалвания акт, да върне преписката на административния орган с указания за ново произнасяне по същество и да присъди направените по делото разноски, включително адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание жалбоподателят Х. У. Н. чрез адв. Н. А. Р. – редовно призован,

не се явява, не се представлява.

ОТВЕТНИКЪТ ЗА НАЧАЛНИК НА ОТДЕЛ "МИГРАЦИЯ" - СДВР – редовно призован, не изпраща представител.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените по делото доказателства, намира за установено следното:

Със заповед УРИ № 5392 ПАМ - 259 / 05.05.2026 г. издадена от началник на отдел „Миграция“ към Столична дирекция „Вътрешни работи“ на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка „връщане до страната по произход“ – Т..

Заповедта е издадена на основание чл. 44, ал. 1 и чл. 41, т. 2 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), заповед рег.№513з-9426/06.12.2018г. на директора на Столична дирекция на вътрешните работи, относно оправомощаване на началник отдел „Миграция“ - СДВР, да налага принудителни административни мерки по Закона за чужденците в Р. България, затова че чужденецът не е напуснал страната до изтичане на разрешения му срок и мотивите изложени в докладна записка рег. № 5392р 273 / 05.05.2026г. по описа на отдел „Миграция“ - СДВР, до началник сектор „Миграция“.

Видно от цитираната докладна във връзка с водене на административен контрол по пребиваване на чужденци се установило, че Н. Х. У. / N. H. U., [дата на раждане], гражданство Т., ЛНЧ [ЕГН], НП U32667796 / 23.04.2025г. валиден до 22.04.2035г. е подал заявление с вх. № 202998/ 28.11.2025 г. за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България. Чуждият гражданин кандидатствал за пребиваване на основание чл. 24В, ал. 1 от ЗЧРБ (Разрешение за продължително пребиваване до една година могат да получат чужденците, които са приети като студенти в редовна форма на обучение във виешо училище в Република България). В хода на разглеждане на заявлението е установено, че чужденецът е имал предходни разрешения за пребиваване на същото основание, като срокът на последното издадено е до 01.10.2025г. На 25.09.2025 г. чужденецът е подал заявление за продължаване срокът на пребиваване в страната, който е бил до 01.10.2025 г. Производството по това заявление е прекратено със заповед № 51 3з-12681/27.10.2025 г. След прекратяването на производството. Н. Х. У. е чужденец без разрешен статут на пребиваване, т.е. незаконно пребиваващ чужденец и следвало да напусне пределите на страната. Преди да започне процедура по налагане на принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход“, чуждия гражданин е подал последващо заявление за продължително пребиваване с вх. № 202998/ 28.11.2025г., по което е издадена заповед за отказ от предоставяне право на продължително пребиваване на чужденец в Република България е рег.№ 51 3з-1069/ 30.01.2026г., като същата е влязла в сила на 27.02.2026г. На 23.04.2026г. е изготвено съобщение с рег. № 513000 - 30502 / 2026г., с което чуждият гражданин е уведомен за началото на производство за налагане на принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход“ по чл.41, т. 2 от ЗЧРБ, като е указано, че в срок до 7 /седем/ дни от получаване на съобщението може да представи в отдел „Миграция“ своите възражения, обяснения или допълнителни доказателства. На 24.04.2026г. Н. Х. У. се явил в ОМ-СДВР на адрес [населено място], [улица], № 48, като получил горепосоченото съобщение лично срещу подпис. Същият представил писмени възражения, в които не се съдържаха основателни мотиви за спиране на процедурата по налагане на принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход“ по чл.41, т. 2 от ЗЧРБ. От направените справки в информационните масиви на МВР е установено, че лицето, няма данни за нова виза и няма подадена молба за закрила. Предвид гореизложеното и на основание чл.41, т.2 и чл. 44, ал.1 от ЗЧРБ, е предложено спрямо Н. Х. У. / N.

Н. У., [дата на раждане] , гражданство Т., ЛНЧ [ЕГН], НГ1 U32667796 / 23.04.2025г. валиден до 22.04.2035г. да бъде издадена заповед за налагане на принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход” - Т. на основание чл.41, т. 2 от ЗЧРБ. При извършени справки в АИС - Граничен контрол за лицето се установило, че няма данни за излизане от Република България, поради което на основание чл. 39б, ал.1 във връзка с чл. 39а, ал.1,т. 2 от ЗЧРБ е определен срок от 7 (седем) дни за доброволно напускане на страната.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е в срок. Жалбоподателят е уведомен за оспорената заповед на 07.05.26 г., а жалбата е подадена на 19.05.26 г., т.е. в рамките на указания му 14-дневен срок.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 44, ал. 1 ЗЧРБ, в предвидената от закона писмена форма. Налице са законоустановените реквизити. В този смисъл – и заповед № 513з-2396/24.03.21 г. на директора на СДВР.

Не се установяват съществени нарушения на процесуалните норми.

По отношение наличието на материалните предпоставки за постановяване на оспорвания акт.

Съгласно чл. 41, т. 2(изм. - ДВ, бр. 36 от 2009 г.) ЗЧРБ заповед за връщане се издава когато чужденецът не напусне страната до изтичане на разрешения му срок или в сроковете по чл. 39б;. Следователно, за материалната законосъобразност на процесната заповед за връщане следва да се установи единствено наличие на изтичане на разрешения на чужденеца срок на пребиваване и ненапускане на страната в този срок.

В тази насока следва да се цени констатираното от административните органи /което е официално удостоверяване на факт в кръга на службата им/, че по отношение на жалбоподателя е налице изтичане на срока на разрешеното му пребиваване, както и че не са регистрирани излизания и подадени от него молби по закон. Представените от жалбоподателя доказателства – относно следването му в Нов български университет, сключен трудов и застрахователен договор, както и неговите обяснения също следва да се тълкуват в тази насока – че той все още не е напуснал страната.

Макар и да не са представени преки доказателства относно установяване на този факт – изтичане на разрешения срок, доколкото видно от цитираната докладна е констатирано изтичането на срока, както и това, че посоченото обстоятелство не се оспорва от жалбоподателя, следва да се приеме за установено настъпването на посочения единствено релевантен факт.

Същевременно, представените доказателства относно това, че жалбоподателят се обучава в редовна форма на обучение в СУ „Св. К. О.“, живее на семейни начала и т.н. биха имали значение евентуално за подаване на нова молба за издаване на разрешение за пребиваване.

Ето защо следва да се приеме, че жалбата срещу ПАМ е неоснователна.

По разностите.

На основание чл. 143, ал. 3 АПК, вр. чл. 37 Закона за правната помощ на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение от 100 евро, съобразено с фактическата и правна сложност на делото, както и извършените процесуални действия.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, I отделение, 54-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. У. Н. (Н. У. Н.), с ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Република Т., [дата на раждане] в [населено място], притежаващ национален паспорт серия U № 32667796, изд. на 23.04.2025., от Посолство на Р. Т. в [населено място]. Р. България, чрез адв. Н. А. Р., вписан в Софийска адвокатска колегия, адрес за призоваване: [населено място], [улица], ет. 1, офис 1, против Заповед УРИ № 5392 ПАМ - 259 / 05.05.2026 г., издадена от началник на отдел „Миграция“ - СДВР, относно налагане на принудителна административна мярка „Връщане до страна по произход“-Т..

ОСЪЖДА Х. У. Н. (Н. У. Н.), с ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Република Т., [дата на раждане] в [населено място], притежаващ национален паспорт серия U № 32667796, изд. на 23.04.2025., от Посолство на Р. Т. в [населено място]. Р. България, да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи- СДВР, сумата в размер на 100 /сто евро/, представляваща направени по делото разноси.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.